

N:o 74.

Toinen Saarna Viidentenä Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luukk. 5: 1–11.

Tämä evankeliumi esittelee meille kaksi asiaa, joilla se kehoittaa uskomaan ja vahvistaa uskoa. Ensiksikin osoittaa se, että hän holhoo kaikkia Kristukseen uskovia ajallisissa ja hengellisissä tarpeissa antaen heille kylliksi. Sitten tahtoo hän paljota enemmän auttaa heitä hengellisissä hädissä, joten hän itse teossa todistaa meille, mitä P. Paavali 1 Tim. 4: 8 sanoo: **Jumalisuus on tarpeellinen kaikissa asioissa, jolla on sekä nykyisen että tulevaisen elämän lupaus.** Samoin on Raamattukin kaikin paikoin molempia lupauksia täynnä.

Uskon ajallisen ja ruumiillisen avun saamisesta vahvistaa hän siinä, että antaa P. Pietarille ja hänen tovereilleen niin suuren kalansaaliin, sitten kuin he olivat koko yön turhaan työtä tehneet mitään saamatta eivätkä nyt enään odottaneet eivätkä toivoneet ollenkaan saavansa. Mutta tässä noudattaa hän sitä järjestystä ja sääntöä, jonka itse on Matt. 6: 33 antanut ja opettanut: **Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan.** Tätä lausettansa ryhtyy hän sitten todistamaan esimerkillä ja antaa siitä kokemuksen, kun kansa joukoittain juoksi hänen tykönsä etupäässä kuulemaan hänen sanaansa, niin että hänen täytyi maalta astua venheeseen ja opettaa heitä. Sillä opetettuaan heitä tyydyttää hän myöskin heidän ruumiilliset tarpeensa, koska he kärsivät hätää ja puutetta.

Vaikka hän nimittäin ei sen vuoksi ole tullut eikä saarnaa, että hän ruumista holhoisi

ja siitä huolen pitäisi, ei hän kuitenkaan sitäkään unhota, jos vaan ensiksi hänen valtakuntaansa etsitään. Sen vuoksi koskee hänen sydämeensä köyhäin kalastajain hätä, jotka koko yön olivat vaivalloista työtä tehneet mitään saamatta. Mutta koska he olivat hänelle veneen lainanneet, antaneet hänen saarnata ja kuunnelleet, hankki hän heille, heidän murehtimattaan ja ennen kuin pyysivätkään, suuren kalansaaliin, niin että kyllä oppivat ymmärtämään omistavansa hänessä sellaisen mestarin, joka pitää heistä huolen eikä tahdo heitä hyljätä, jos vaan pysyvät hänen sanassaan ja hänen opetuslapsinaan.

Tällä on hän myöskin tahtonut lohduttaa kirkkoaan eli uskovaistensa joukkoa, josta hän tahtoo huolen pitää, niin että heillä maan päällä kuitenkin on jotain ravintoa ja olinpaikkaa, vaikka heitä kaikkialla vainotaan ja karkoitetaan, ja vaikka heidän maailman vuoksi täytyy olla epä tietoisia asunnostaan ja toimeentulostaan. Tätä samaa puhuvat monet ihanat Raamatun lauseet sopivien esimerkkien keralla, niinkuin Ps. 34: 11: **Nuorten jalopeurain pitää tarvitseman ja isooman; mutta jotka Herraa etsivät, ei heiltä mitään hyvää puutu.** Ps. 33: 18, 19: **Herran silmät katsovat niitä, jotka häntä pelkäävät, jotka hänen laupiuteensa toivovat. Että hän pelastais heidän sielunsa kuolemasta ja elättäis heitä näljän aikana.** Myös Sananl. 10: 3: **Ei Herra anna vanhurskasten sieluin nälkää kärsiä,** y. m.

Erinomattain näyttää hän tällä esimerkillä, kuinka niille tulee käydä, joita hän tahtoo antimilla auttaa; hän näyttää myöskin tavan, jota hän noudattaa antaessaan ja auttaessaan; nimittäin että niin tulee käydä, kuin tässä kalastajille, jotka kaiken yötä olivat työtä tehneet saamatta kuitenkaan kaikesta vaivannäöstään yhtään mitään, ja joilla ei ole ihmistenkään neuvosta ja avusta mitään toivoa, jonka kristikunta saa vielä tänäkin päivänä kokea monenlaisessa murheessaan, kurjuudessaan ja hädässään. Ilman tällaista ahdistusta, vaivaa ja työtä ei se voi tapahtua, sillä ensin pitää siihen tultaman, ennen kuin Kristukselta apua saadaan, että ihmisten neuvosta, lohdutuksesta ja voimasta kokonansa epäillään. Silloin tulee hän apuineen ja osoittaa, että hänellä vielä on ja voi antaa lohdutusta, neuvoa, turvaa ja pelastusta, jota meiltä tykänänsä puuttuu, ja että kaikki, mitä olemme tehneet, kärsineet ja vasta tehdä saatamme, on turhaa ollut eikä ole minkään veroista. Mutta sitten tuollaisessa puutteessa ja voimattomuudessa hän antaakin ja auttaa runsaammasti, kuin mihin mitkään ihmisvoimat, avut ja taidot pystyvät.

Toisaalta hän kuitenkin samalla osoittaa, ettei hän tällä suinkaan tahdo kieltää eikä päästää meitä meille määrättyä työtä ja tointa täyttämästä, vaan itsekin käskee opetuslapsiansa harjoittamaan heidän elinkeinoansa, kun sanoo: **Vie syvälle ja heittäkää verkonne apajalle.** Tässä on nyt sattuvasti rinnakkain asetettu ja toteen näytetty, ettei meidän työmme ja tekemme mitään aikaan saa. Jos nimittäin työstä ja vaivasta olisi tässä apua ollut, niin olisivat he toki kaiken yön kestäneellä työllä enemmän saaneet, koska he silloin uttammin olivat yrittäneetkin toivoen tyynellä ja pimeässä runsaampaa saalista, kuin selkeällä päivällä, jolloin Kristus käskee heidän heittämään ulos verkot. Kuitenkin

saivat he Kristuksen käskystä yhdellä vedolla ylönsaasti.

Tästä tulee jokaisen nähdä ja oppia, ettei työ ja vaivannäkö, olkoot ne kuinka suuria tahansa, koskaan elätä yhtäkään ihmistä, vaan Jumalan siunaus ja armo, sekä että paikkansa pitävät sellaiset sananparret kuin: Jumalall' on onnen ohjat, Luojalla lykyn avaimet, joita vanhat hurskaat ihmiset ovat kokemuksiensa johdosta kokoon panneet. Ja vieläkin jokapäiväinen kokemus osoittaa, että moni raataa tuskallista ja raskasta työtä saaden töin tuskin leipäpalasen irti, eikä pääse koskaan velasta ja hädästä, samalla kuin toiselle, joka hiljaisesti ja rehkimättä työskentelee, tulee kaikkea runsaasti ja yltäkyläisesti, niin että täytyy sanoa, ettei työtä tehdä voimilla vaan Jumalan siunauksella, kuten myöskin Ps. 127: 2 sanotaan: **Hän antaa ystävilensä heidän maatessansa.** Aivan kuin hän sanoisi: Turhaa on kuitenkin, että te itseänne yötä ja päivää surulla ja vaivalla rasitate ja kiusaatte sadaksenne kokoon talon tarpeet. Vaikka ne ovatkin monet, niin ei kuitenkaan teidän kätenne ja työnne kykene niitä hankkimaan, eikä siitä mitään tule, ellei Jumala itse isännäksi rupea, sillä hänestä sanotaan: **Hän antaa ystävilensä heidän vaatiessaan.** Samoin kuin vilja ja kaikkalainen ravinto on maasta, samoin täytyy Jumalankin antaa kaikki, mitä ihmisillä on tai he hankkia voivat.

Sillä sellaista osoittaa hän jumalattomille ja epäkristillisillekin, sillä monelle pahalle ihmiselle, joka ei mistään Jumalasta välitä, antaa hän kodin ja konnun täyteen tavaroita jaellen heille niitä toisiin verraten aivan ylellisesti; ei heidän vaivansa ja työnsä palkinnoksi, vaan sulasta armostaan, kuten Ps. 17: 14 selaisista sanoo: **Vapahda minun sieluni miekallas jumalattomista, sinun kädelläs ihmisistä, Herra, tämän maailman ihmisistä, joitten osa on tässä elämässä, ja joitten vat-**

san sinä täytät tavarallas, se on: sellaisella hyvällä, joka on sinun jumalallista salattua tavaraa, josta ei kukaan tiedä, mistä se tulee, joka ei kenenkään vallassa ole, jota ei kukaan voi itselleen hankkia, vaan jonka ainoastaan sinä suot ja annat.

Kristus tahtoo tällä houkutella kristittyjänsä uskomaan ja heitä tässä uskossansa vahvistaa ja estää häjyn epäuskon hedelminensä jalansijaa saamasta, jonka hedelmiä on erittäinkin ahneus ja tuskallinen vatsan ja tämän ajallisen elämän murhe, ja joka sitäpaitsi ihmisluonnossa asuu mukana syntyneenä vaivana, joka vallitsee ja raivoo lihassa epäuskon himoilla henkeä vastaan, kuten P. Paavali Gal. 5: 17 sanoo. Sen lisäksi perkele estää uskoa kiusauksillaan herättäen ihmisessä epäluottamusta ja epäilystä Jumalaan, vieläpä maailmaakin vihaamalla, kadehtimalla ja vainoomalla hurskaita, joiden tavarata, kunniaa, ruumista ja henkeä se väjyy tahtoen ne jalkoihinsa tallata. Sen sijaan, sanon minä, näemme tässä uskon voiman ja sen hyödyn, jonka se tuottaa, kun se pysyy kiinni Kristuksen sanassa ja siihen uskaltaa, niinkuin Pietari tässä tekee sanoen: **Me olemme kaiken yön työtä tehneet, ja emme mitään saaneet, mutta sinun käskystä minä heidän ulos verkon.** Tämä usko se on, joka sellaisen kalansaaliin hankkii, että molemmat veneet siitä täytyvät, sillä ilman sitä ei hän olisi verkkoaan laskeut veteen eikä saanut yhtäkään kalaa.

Toisaalta Raamattu taasen kaikin paikoin osoittaa, mitä vahinkoa on ahneudesta ja epäuskon surusta. Sillä ei se totisesti voi Jumalalta mitään saada, joka olisi ihmiselle hyödyllistä, lohdullista tai autuaallista, vaan päinvastoin se luotansa karkoittaa Jumalan siunauksen, niin ettei se kylläänsä saa tavaroista, joita se tavoittelee, eikä sillä saata olla hyvää rauhallista omaatuntoa. Siitä syystä Kristuskin Matt. 13: 22 sanoo elatuksenmurhetta or-

jantappuroiksi, joiden tähden Jumalan sana ei saada voimaksi tulla eikä hedelmää kantaa; ja P. Paavali 1 Tim. 6: 9, 10 selittää, mitä nämä orjantappurat ovat, sanoen: **Ne jotka rikastua tahtovat, lankeevat kiusaukseen ja paulaan, ja moniin tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka ihmisen vahinkoon ja kadotukseen upottavat. Sillä ahneus on kaiken pahuuden juuri, jota muutamit ovat himoineet, ja ovat uskosta eksyneet ja itselensä paljon murhetta saattaneet.**

Vertaileppas nyt toisiinsa, mitä hyvää usko tuottaa ja hankkii. Paitsi nimittäin sitä, että sillä on Jumalan armo ja siunaus, on sillä myöskin se lupaus, että ihmisellä pitää kyllin oleman, mitä hän tarvitsee; se tekee sydämen hyväksi, levolliseksi, iloiseksi, niin että syyllä voidaan sanoa sitä kaiken hyvän juureksi. Toisaalta taasen pitää epäuskolla suruineen ja ahneuksineen olla se palkka, ettei se Jumalan lahjoista mitään kostu, vaan täytyy sen langeta monenkaltaisiin pauloihin monien vahingollisten himojen ja halujen kautta, joilla se ei muuta saavuta kuin ijankaikkisen kadotuksen, niin ettei sekään ole mitään muuta kuin juuri, josta kaikkalainen onnettomuus alkunsa saa.

Aivan silmin nähtävänä ovat maailmassa nuo kaksi asianlaitaa. Ne jotka tyytyvät Jumalan heille suomaan osaan, niillä on lepo ja rauha, he ovat säädysään iloisia ja hyvillä mielin, heillä on kuitenkin aina jokapäiväinen leipänsä ja tulevat toimeen, niin että heidän itSENSÄ täytyy sanoa: En ole vielä yhtenäksään iltana nälkäisenä maata pannut. Siitä huolimatta voi näyttää siltä, kuin täytyisi heidän murhetta ja puutosta kärsiä, kuten P. Pietarin laita tässä oli. Mutta koska he Jumalaan turvaavat ja uskovat, on heillä siitä se hyöty, ettei heidän tarvitse vatsanmurheen orjantappuroilla itseään kalvaa ja kiusata eikä niihin takertuneina joutua kadotukseen, vaan istuvat ikään kuin ruusujen keskellä yrttitarhassa, kuten

myöskin Salomo Sananl. 15: 15 sanoo: **Jolla hyvä sydän on, hänellä on joka päivä vieraspito.**

Nuo toiset taas, jotka ahneuden orjantappuroissa tuskistelevat ja suuria tavaroita himoitsevat, he saavat myös siitä sellaisen palkan, että orjantappurat heitä pistelevät ja raatelevat ja heidän täytyy langeta moninaiisiin kiusauksiin ja vaaroihin. Ja kävisihän tuo nyt vielä päinsä, jos se siihen jäisi, mutta he joutuvat vielä lisäksi pauloihin, joilla he siten vangitaan, että vaipuvat ajalliseen ja ruumiilliseen turmioon ja ijankaikkiseen kadotukseen, josta eivät enään koskaan voi nousta.

Katsoppas näitä jokapäiväisiä esimerkkejä ihmisistä, jotka myöskin tahtovat olla kristittyjä ja kerskaavat evankeliumista, kuinka joka paikassa ryöstämiset, kiskomisot, petokset ja ahneus on vallalla, niin että likaisen rahan tähden ollaan huolimatta Jumalasta ja omastatunnosta. Ja sitten, aivan kuin ei näin olisi vielä kyllin syvälle langettu, paaduttavat he yhä vaan itseänsä, jatkaen uppiniskaisuuttaan ja rikoksiaan, kunnes siihen määrään asti syntiin vajoovat, että rupeavat vihaamaan Jumalan sanaa, eivätkä voi sitä kuulla eikä nähdä, ja tulevat lisäksi niin onnettomiksi ja kirotuiksi, etteivät mihinkään säätyyn kelpaa, eivät voi tehdä mitään terveellistä ja hyvää tai hyödyllistä, josta kenelläkään olisi virkistystä tai parannusta. Ainoastaan vahinkoa, onnettomuutta ja kurjuutta he matkaan saattavat ja tuottavat niitä maalle ja kansalle.

Tämä kaikki tulee siitä, sanoo P. Paavali, että ainoastaan rikkautta takaa ajetaan. Sellainen ahnehtiminen ja murehtiminen tuo nimitäin varmasti mukanaan sen, että tahdotaan korkealle yletä, suuriksi ja mahtaviksi päästä. Ahne tahtoo mielellään kaikkia puoleensa reipiä aloittaen ensin tällä toivomuksella: Oi, jospa minulla olisi tämä talo, tämä pelto, tämä linna, tämä kylä j. n. e. Sitten kasvaa se

kasvamistaan, niin että siitä tulee lohikäärmeen pyrstö, joka vetää kaikki perässään. Mihiin ahneus kerran on päässyt juurtumaan, sinne tuo se joka päivä sadoittain suruja, mitenkä vaan enemmän tavaraa ja rahaa saisi kootuksi. Silloin raivoo ja riehuu ihmisen sydämessä lukemattomia tyytymättömiä haluja ja himoja, joista ei muuta mitään ole kuin pelkkää turmiota ja ovat hedelmiä ainoastaan siitä, että ihminen uskosta langenneena on joutunut toisesta kiusauksesta ja paulasta toiseen. Se on niin vahingollinen tauti ja valtaa ihmisen niin tykkänään, ettei hän sen vuoksi voi virassaan tai säädyssään mitään hyvää eikä hyödyllistä tehdä eikä koskaan ajattele Jumalan eikä ihmisten palvelemista.

Kun hän sitten on saanut paljon kokoon haalituksi, tulee hänelle uutta tuskaa ja murhetta, kuinka saisi omaisuutensa säilytetyksi ja varjelluksi. Sitten täytyy hänen myöskin katsoa, kuinka saavuttaisi suosiota ja ystävyyttä, ja keksiä keinoja jos jonkinlaisia, ettei mitään omaisuudestaan menettäisi. Näissä yrityksissään joutuu hän vihan, kateuden ja monenkaltaisten räsitusten alaiseksi, josta ei voi päästä ja jossa ei mitään muuta ole kuin pelkkää levottomuutta ja omantunnon vaivoja, kuten P. Paavali sanoo. Siinä on oikea helvetti, johon hän itse on itsensä saattanut. Tätä kaikkea tuopi mukansa tuo ilkeä onnettomuuden henki ahneus, joka Jumalaan uskomatta ajattelee ainoastaan omin voiminsa rikastua. Onhan jo siinä julistettu tuska ja kirous hänelle, ettei hänellä koskaan voi kylliksi olla, jota paitsi hänen täytyy kärsiä kaikkea onnettomuutta ja sydämenkipua juuri sen vuoksi, jota on omaksi ijankaikkiseksi turmioksensa ja kadotukseksensa ahnehtinut.

Jokapäiväisestä kokemuksesta nähdään, mikä häpeällinen, kirottu pahe ahneus on, ja mitä vahinkoa se tekee hengellisesti ja maallisesti varsinkin korkeissa viroissa ja säädyissä.

Jos nimittäin ahneuden perkele vallitsee kirkkoherran tai saarnamiehen sydämessä, niin että hän ainoastaan sitä tavoittelee, kuinka hänkin muun maailman tavoin tulisi suurten tavarain omistajaksi, niin on hän jo heittäytynyt perkeleen kitaan niin että hänkin voisi kuten Juudas pettäjä, muutamien markkojen hinnasta pettää Kristuksen, hänen sanansa ja kirkkonsa. Niinhän paavikin on, säilyttääkseen ja vahvistaakseen omaa valtaansa ja rikkauttansa, pannut väkivaltaisesti toimeen Jumalan ja kirkon nimessä kaikenlaista epäjumalan palvelusta ja julkista kauhistusta ja silminnähtävästi kuljettanut joukoittaisin sieluja perkeleelle. Lisäksi on hän pannansa väärällä peljetyksellä niin säikäyttänyt ihmiset, ettei kukaan ole sanallakaan uskaltanut häntä vastustaa.

Kuinka vahingollista se maallisessa hallituksessa onkaan, kun tämä häpeällinen pahe herroissa ja ruhtinoissakin vallalle pääsee, ja kun nämät tavoittaen kaikkea haltuunsa repiä unohtavat oman ruhtinaallisen virkansa. Heidänhän tulisi maata ja kansaa auttaa, jonka vuoksi herroja ovatkin, että kaikki ihmiset voisivat kunnialla ja kiitoksella ylistää ja rakastaa maan ja kansan isinä. He eivät välitä siitä, kuinka Jumalan sanaa edistettäisiin, kirkkoista ja kouluista huolta ja vaaria pidettäisiin, kuinka ihmisiä oikein tulisi opettaa ja alamaisissa kuri ja oikeus vallitsisi. He antavat köyhien pappien lapsineen, leskineen ja orpoineen kärsiä vääryyttä, väkivaltaa ja häntä, jolla aikaa he tutkistelevat omia tuloluettelotaan ja tarkastelevat, mistä vain rahaa voisivat ahnehtia, joka riittäisi heidän ylöttömiin ja hyödyttömiin menoihinsa ja korskansa. Kun sitten siihen ei mikään riitä, nylkevät ja verottavat he köyhiä alamaisiaan siihen määrään, että he itse, saatuaan aikaan tammöisen vahingon ja vitsauksen, maineen ja kansoineen köyhtyvät ja joutuvat perika-

toon. Tahi kun jo paljon ovat ahnehtineet ja luulevat jo kylliksi rikastuneensa, rupeavat he sitten vielä ja sotkevat itseänsä varojansa aina vaan lisätäkseen, monenmoisiin kummallisiin välipuheisiin ja kauppoihin, jotka kuitenkin lopulta rangaistukseksi vievät heidät ahdistukseen ja turmioon.

Mitä hirveätä turmiota ja onnettomuutta nykyään Saksalle tuottaa ainoastaan tuo häpeällinen, kirottu koronkiskominen, joka kaikkialla on sellaiseen vauhtiin päässyt, ettei mikään voi sitä estää eikä hillitä, koska nekin, joiden pitäisi sitä estää, ovat itse siihen kietoutuneet. Kuka suinkin voi, hän koronkiskomisellaan saattaa toisia puille paljaille unohtaen Jumalan ja sortaen omantuntonsa ääntä, ja juoksevat niin ehdontahdon helvettiin pahalla omallatunnolla, jonka itse ovat tuominneet ja vetävät päällensä sen kirouksen, joka tuolle häijylle ahneudelle on julistettu, ettei heidän pidä koronkiskonnalla saatua tavaransa rauhassa eikä levossa nauttiman, vaan joko itse Jumalan rangaistuksen kautta sen menettävät, tai ei pidä sen ainakaan heidän perillistensä haltuun joutuman. Täytyyhän Jumalan vihan ja hirmuisen rangaistuksen kohdata tuollaista epäkristillistä menoa, ja valitettavasti olemme jo liiaksikin sen ansainneet, että Jumala jo lähettää ovellemme turkkilaiset ja muita hirmuisia vaivoja. Näin hän itse koettaa väkivallalla hillitä tuota kristitöntä menoa, koska emme tahdo kuulla hänen sanaansa ja varoituksiaan.

Kaikkea tätä voi uskovainen sydän välttää ja paeta, jos hän hyvällä omallatunnolla ja Jumalan pelvossa elää säädysään ja rauhallisena ja levollisena tyytyy siihen, mitä Jumala hänelle suopi. Hän on karttamassa kiusauksia ja pauloja, hänen ei tarvitse kiduttaa itseään murheella ja tuskalla eikä pureksia ja raadella toisia ihmisiä torassa, riidassa, kateudessa ja vihassa; hän on jalo, autuas ja hyödyllinen ih-

minen, joka voi montaa palvella ja auttaa ja nauttii armoa ja siunausta Jumalan ja ihmisten edessä, niin että hänen lastensa lapsillakin on tavarata ja kunniaa.

Tällaista pitäisi evankeliumimme esimerkin meille muistuttaman ja opettaman, että oppisimme uskomaan ja voisimme päästä sellaiseen uskon kokemukseen, että Jumala kristityistään murheen pitää ja antaa heille kylliksi, ettei heidän tarvitse surullaan ja ahneudellaan itseään vaivata ja kadotukseen saattaa. Kuitenkin tulee meidän, kuten jo alussa olen sanonut, sen ohella myös tietää, että vaikka suru ja ahneus kielletään, ei sen vuoksi saa työnteosta lakata, niinkuin maailma tässä tahtoo asian takaperin kääntää, sillä onhan sen tapana aina vääristellä Jumalan sanaa ja järjestystä. Se tahtoo murehtia ja huolehtia, mistä rahaa ja tavaraa saisi, joka murhe yksistään Jumalalle kuuluu ja jonka hän on luvannut päällensä ottaa, mutta työnteon, jonka Jumala on käskenyt, tahtoo se jättää hänen murheeseen; niin, juuri sitä tarkoittavat ihmiset huolehtimisellaan ja ahneudellaan, että siten pääsisivät otsansa hiessä työtä tekemästä. Mutta Jumala tahtoo aivan päinvastoin, että me pitäisimme työstä huolen ja jättäisimme hänelle murheen. Näin tekisimme sen, mikä meidän tehtävämme on, ja voisimme ennen pitkää tulla siihen, että meillä kohtuullisesti ja ilman yletöntä rehkinää työtä tehdessämme olisi ilman murheeta kaikkea kylläksi.

Kun nimittäin Kristus tahtoo antaa Pietarille ja toisille, ei hän menettele niinkuin kyllä olisi voinut, että kalojen olisi täytynyt hyppiä ilman työtä ja verkkoja heidän veneeseensä, vaan hän káskee heidät viemään syvälle ja heittämään verkkonsa apajalle, se on: harjoittamaan elinkeinoaan, johon kykenivät, jota olivat oppineet, ja joka oli heille tavallista, ja työskentelemään kalastajina. Sillä hän ei suvaitse laiskureita ja kelvottomia vetelyksiä,

jotka eivät mitään tee, mitä heille on kásketty, ja surkeilevat käsiään ja jalkojaan. Hän opettaa siis, ettei hän tahdo antaa ilman meidän työtämme, ja näyttää kuitenkin, ettemme työmme kautta mitään saa vaan Jumalan huolenpidon ja siunauksen kautta. Työtä täytyy sinun tehdä, mutta et saa luulla, ikäänkuin se, jonka työsi kautta olet kokoon saanut, olisi omaa ansiotasi.

Lyhyesti: Meidän työmme ja tekemisemme ei tuota eikä anna mitään, vaan se on kuitenkin tarpeellinen, koska sen kautta saamme sen, mitä hän antaa. Täytyihän opetuslastenkin käsin ryhtyä toimeen, heittää verkkonsa apajalle ja vetää, jos tahtoivat jotain saada, sekä menetellä ikäänkuin he itse tahtoisivat saaliin itsellensä hankkia ja kuitenkin tunnustaa ja sanoa, etteivät he sitä työllään olleet saaneet, sillä sitä olivat he tehneet jo ennen Kristuksen káskyäkin. Sen vuoksi antaa Herra heidän sellaista kokea ja koetella, että heidän täytyi koko yön turhaan työtä tehdä mitään saamatta.

Tätä opettaa hän meille vielä jokapäiväisellä kokemuksella kaikenlaisista asioista, askareista ja toimista maan päällä. Hän antaa usein meidän kovin kauvan ja paljon tehdä työtä, niin että tulemme pahoille mielin, emmekä kuitenkaan mitään aikoihin saa ja meidän on pakko Pietarin kanssa valittaa sanoen: **Me olemme kaiken yön työtä tehneet, ja emme mitään saaneet.** Me emme saa siis ylpeillen luottaa työhömmee vaan tietäkäämme, että hänen täytyy siihen antaa siunauksensa, ja että niinmuodoin kaikki työmme hedelmä on hänen suomaansa ja häneltä saatua eikä meidän vaivallamme, taidollamme tai ahkeruudellamme hankittua.

Kuinka paljon ahkeruutta, kuluja ja vaivaa onkaan usein isä ja äiti poikansa tähden nähnyt kasvattaakseen häntä kunniaan ja kelpomieheksi ja varmasti toivoneet pojasta tule-

van, kuten sanotaan enkelin, mutta kuitenkin tulee hänestä ihan kelvoton tuhlaajapoika. Sen sijaan moni köyhä, vaivainen orpo, johon vähän on työtä ja vaivaa pantu, ylenee ja kasvaa, niin että ihmetellen täytyy sanoa: Ei se riipu meidän ahkeruudestamme ja surustamme, vaan siunauksesta.

Sitähän kaiken maailman menossa yltä yleensä valitetaan, että turhaan saadaan työtä tehdä ja vaivaa nähdä, vaikka kaikin voimin ponnistellaan ja vaikka on ihmisiä, jotka tahtovat ja voivat hyvästi asioita johtaa, ja joilta ei puutu viisautta, ymmärrystä, vaikutusta eikä valtaa. Kuitenkin täytyy heidän kauvan hallinnossa oltuaan saada oppia, etteivät kuitenkaan ole mitään aikaan saaneet. Ja kuinka usein tapahtuukaan, että parhaimmat hankkeet, viisaimmat neuvot ja kauneimmat ajatukset päättyvät mitä onnettomimmalla tavalla pelkäksi vahingoksi ja turmioksi, kuten kaikkina aikoina kaikkein viisaimmat hallitsijat ovat saaneet kokea ja valittaneet. Meidän tulee tästä ymmärtää ja oppia, ettei Jumala tahdo ihmisviisauden pyrintöjen ja toimien kautta antaa onnea ja menestystä, jos ainoastaan niihin luotetaan.

Paras neuvo olisi siis, jos maailma tahtois antautua lyhytjärkeisen, yksinkertaisen miehen, meidän Herran Jumalamme opetettavaksi, joka hänkin on sentään jotain kokenut ja ymmärtää hallitusasioita. Jokaisen tulisi virassaan ja hallituksessaan suunnata ajatuksensa ja pyrintönsä yksinkertaisesti siihen, että rehellisesti toimittaisi ja uskossa tekisi mikä hänen tehtävänänsä on, eikä luottamustansa panisi omiin neuvoihinsa ja ajatuksiinsa vaan ainoastaan Jumalan huolenpitoon. Hän saisi lopuksi selvästi nähdä, kuka enemmän aikaan saa, sekö, joka Jumalaan turvaa, vai sekö, joka omalla viisaudellaan ja ajatuksillaan, omalla mahtavuudellaan ja voimallaan tahtoo aikeensa perille viedä.

Aivan sama on laita myöskin kirkon hengellisen hallituksen, joka etupäässä tässä kertomuksessa on kuvattu. Minäkin esimerkiksi olen kymmenen, kaksikymmentä vuotta saarnannut ja opettanut, ja toinen on voinut yhdessä vuodessa enemmän aikaan saada, tai yksi saarna enemmän vaikuttaa, kuin monet muut. Ei siis ahkeruus, työ ja vaiva sitä tee, vaan näiden molempien pitää yhdessä olla toimesa, niin että jokainen tekee tehtävänsä ja sanoo kuitenkin Pietarin kanssa: Minun työni ei sitä tee eikä aikaan saa, ellet sinä siihen menestystä anna. Myöskin P. Paavali 1 Kor. 3: 6, 7 sanoo: **Minä olen istuttanut, Apollo on kastanut, mutta Jumala on kasvun antanut. Niin ei se mitään ole joka istuttaa, eikä se joka kastaa, vaan Jumala, joka kasvun antaa.**

Lyhyesti: Koko maallisen menon ja elämän laita on sellainen, että usein on pakko paljon ja kauvan tehdä turhaa työtä, kunnes Jumala antaa siihen siunauksensa; mutta kuitenkaan ei saa työtä siltä heittää eikä ihminen joutilaaksi ruveta, vaan hänen tulee odottaa, näkeekö Jumala hyväksi antaa sille menestystä, kuten Sal. Saarn. 11: 6 sanoo: **Kylvä siemenes huomeneltain, ja elä pidä kättäs ylös ehtoona, sillä et sinä tiedä, kumpi paremmin menestyy.**

Mutta tässä on myöskin erityisesti osoitettu erotus, milloin ja missä työ on hyödyllistä ja hedelmällistä, nimittäin, kun Kristus mukaan tulee ja käskee heittämään verkot apajalle. Se on: jolla usko on, joka tarttuu hänen sanaansa ja lupauksiinsa ja niistä kiinni pitäen reippaasti ja uljaasti tekee käsketyt tehtävänsä sekä huutaa, rukoilee ja odottaa häneltä apua ja siunausta. Tämä se on sanoa Pietarin keralalla: Herra, minä olen tosin paljon tehnyt, raatanut, kärsinyt, mutta minä tiedän, etten sillä mitään aikaan saa, ellet sinä itse ole mukana ja anna voimaa ja menestystä. Sentähden en

tahdo jatkaa luottaen itseeni tai työhöni vaan sinun sanaasi jättäen asiani sinun huomaasi. Näin tehtäessä luonnistavat asiat ja kokemuksetkin osoittaa, että missä Kristus saa murheen pitää, siinä antaa hän vähällä työllä ja vaivalla enemmän kuin kukaan olisi rohjennut toivoa, sillä kun hän ottaa työn siunataksensa, siinä ei turhaan työtä tehdä eikä vähiä hedelmiä saada.

Siis näkevät ja kokevat tässä opetuslapset itse, mikä erotus on sen työn välillä, jota he ensin olivat Kristukseen uskomatta kaiken yön tehneet, ja sen välillä, jonka he nyt tekevät Kristuksen sanaan uskomalla, vaikkei enää näyttänyt olevan mitään saamisen toivoa, ja saivat kuitenkin yhdellä verkonheitolla ylös runsaan saaliin. Ei meidän siis tarvitse ketään muuta syyttää kuin epäuskomme tai uskomme heikkoutta, ellemme työllämme ja vaivallamme mitään aikaan saa tai ainoastaan vähän. Kuitenkin on sekin totta, että Kristus usein apuineen ja lahjoineen viivyttelee, kuten tässä ja muuallakin (Joh. 21) antaa opetuslastensa koko yön työtä tehdä mitään saamatta, niin että näyttää, kuin aikoisi hän sanansa ja lupauksensa unohtaa.

Tämän tekee hän taasen sen vuoksi, että ajaisi meitä sitä hartaammin hänen apuaan huutamaan, ja että usko vahvistuisi ja lujistuisi sellaiseksi, ettei se siltä epäilisi tai työstä herkeisi vaan yhä pitkittäisi odotellen, milloin ja miten Herra tahtoo antaa. Sillä hän tahtoo kristittyjä aina niin johtaa, että heidän täytyy oppia ja saada kokea, ettei heillä ole apua ja elatusta siitä, mitä silmäinsä edessä näkevät tai ovat tehneet, vaan siitä, joka on vielä näkymätöntä ja salattua. Sen vuoksi hän sanookin tätä, kuten edellä on Ps. 17: 14 mukaan mainittu, salatuiksi lahjoiksensa; se on: sellaiseksi siunaukseksi, avuksi ja pelastukseksi, jota emme ennen ole nähneet emmekä ym-

märtäneet, vaan joka on hänen sanassansa kätkeettynä ja uskon kautta saavutetaan.

Katsos, siinä on evankeliumimme ensimmäinen osa, tapahtunut ja kirjoitettu kristityille opetuksiksi ja lohdutukseksi, että Kristus huolehtii seurakuntansa ruumiillisistakin tarpeista, jotta se tulisi ravituksi ja pysyisi voimassa hätäänsäkin joutuessaan, jolloin siltä näyttää ikäänkuin se olisi menehtymäisillään ja kaikki se, mitä se on tehnyt ja kärsinyt, olisi turhaa ollut. Näin tapahtuu aina ja jokapaikassa; missä evankeliumi saa jalansijaa, sinne tuo se köyhyyden mukanaan ja tahtoo olla nälkäinen, alaston ja köyhä. Mutta kuitenkin vihdoin, kun perkele on aikansa eläköinyt ja saanut maailmaa ravita rehullaan, tulee Kristus siihen ja sanoo: Olen minäkin sentään Herra maan päällä, sillä Ps. 24: 1 on kirjoitettuna: **Herran on maa ja kaikki kuin siinä ovat**, samoin Ps. 8: 7: **Kaikki olet sinä hänen jalakainsa ala heittänyt: lampaat ja kaikki karjat, ja myös metsän eläimet, linnut taivaan alla ja kalat meressä.** Näiden täytyy kuitenkin myöskin olla tälle Herralle kuuliaisiksi ja Kristuksen valtakunnan käytettävänä, niin että maailman kuitenkin täytyy antaa hänenkin ja hänen omansa niistä syödä.

Mutta edellä täytyy kulkea, kuten olen sanonut, nälän ja puutoksen, se on: P. Pietarin tyhjän veneen ja verkon, vaikka kauvankin olisi työtä tehty. Kuitenkin antaa hän heille sellaisen viivytyksen perästä sitä runsaammin, ei saavillista, johon he kyllä olisivat tyytyneet, vaan koko verkon ja kaksi tyhjää venettä täyteen. Näin menettelee Kristus siinäkin tarkoituksessa, että sen kautta myös usko hengelliseen apuun vahvistuisi. Niinpä hän osoittikin tässä tämän merkin P. Pietarille ja muille, joita tahtoi kutsua apostolivirkaan, sen vuoksi, etteivät ainoastaan uskoisi hänen pitävän huolta heidän ajallisesta ravinnostaan, vaan että hän myöskin tahtoi antaa heidän virkaansa apunsa

ja voimansa, niin ettei sen pitänyt turhaa ja hedelmätöntä oleman.

Tämän evankeliumin toinen osa on ylevä oppi omantunnon hengellisestä hädästä ja kilvoituksesta, ja mistä siihen oikea lohdutus saadaan. Kun nimittäin nyt P. Pietari näkee tämän Kristuksen ihmetyön ja saa näin runsaan kalansaaliin, alkaa hän ensin ajatella, mitä miehiä tämä lieneekään, ja verrata itseään häneen. Silloin hän tämän runsaan siunauksen johdosta joutuukin paljoa suurempaan hätään, kuin missä milloinkaan ennen oli ollutkaan ruumiillisessa puutteessaan, ja tuntee nyt olevansa vasta oikein köyhä ja alaston, niin että pelkästä pelosta vaipuu maahan ja käskee Kristuksen mennä pois tyköään. Hän nimittäin alkaa tuntea mahdottomuutensa ja syntinsä ja hänen täytyy valittaen tunnustaa olevansa vaivainen syntinen.

Tässä täytyy nyt hänen itsensä tulla toiseksi mieheksi ja hänessä tapahtua suuremman ihmeen kuin tuo kalansaalis; nyt vasta alkaa hänessä vaikuttaa Kristuksen veneessä pitämä saarna. Tosin oli hän ennenkin Kristusta kuunnellut kuten toisetkin, mutta ei ollut hän vielä oikeen tullut ajatelleeksi mikä persoonana tämä Kristus oli, eikä hän myöskään ollut aavistanut saavansa häneltä mitään ajallista tai ijankaikkista lahjaa; eipä hän ollut vielä syntejänsäkään peljännyt.

Mutta kun hän nyt näkee ihmeen ja siunauksen ja äskeisestä työstä saa kokea, mikä mies tämä Jeesus on, alkaa hän käsittää sekä lahjan että persoonan suuruuden ja oman mahdottomuutensa ja peljästyä synteinsä tähden. Hänen omatuntonsa sanoo hänelle, ettei hän ollut ansainnut näin suuria hyviä töitä vaan paljoa pikemmin Jumalan vihan ja epäsuosion. Hän joutuu hätään ja pelkoon, ei ruumiillisen köyhyytensä vuoksi, kuinka eläimestä saisi, sillä sitäpä hän nyt oli saanut, vaan kuinka hän kestäisi Jumalan ja tämän miehen

edessä, joka hänelle kelvottomalle, syntiselle ihmiselle oli niin suuren hyväntuon osoittanut.

Tällä tavalla alkaen tahtoo hän tehdä P. Pietarin rikkaaksi ijankaikkisista tavaroista, jotta hän sitten myöskin voisi niitä toisillekin ja koko maailmalle jaella. Tässä käy hänen aivan samoin kuin äsköinkin, että hänen ensin täytyy joutua hengelliseen hätään ja nälkään, se on: omantunnon pelkoon ja tuskaan, ennen kuin saa synnit anteeksi ja lohdutuksen. Silloin käypi hänelle venhe ja maailma liian ahtaaksi eikä hän tiedä minne paeta Kristuksen edestä, jota hän kuitenkin ei ole havainnut peljättäväksi vaan ystävälliseksi ja avuliaaksi mieheksi.

Tässä näet, minkälainen on köyhä, viheläinen omatunto, joka alkaa syntiänsä oikein tuntea, kuinka se vapisee ja juoksee Jumalaa pakoon hänen sitä lähestyessä vaikka satojen maailmojen läpi, niinkuin Aadamin paratiisissa tahtoo itseänsä kätkeä, vaikka Jumala kuitenkin 1 Moos. 3: 9 ystävällisesti puhuttelee häntä sanoen: **Aadam, kussas olet?** Sellainen sydän ja omatunto on sangen arka ja vauhko, niin että se yksinkin ollessaan liiaksi pelkää ja pakenee rapisevaa lehteäkin kuin ukkosta ja salamaa, sillä se ei voi kestää lain tuomiota, joka osoittaa hänelle hänen syntinsä ja Jumalan ijankaikkisen vihan. Tässä ei ollenkaan auta, että lohdutetaan ihmistä Jumalan ennen osoittamalla ja tekemillä hyvillä töillä, vaan se peljättää häntä vielä enemmän, koska hän näkee kiittämättömyydellään ja synneillään vaan sitä suuremman vihan ansainneensa.

Kylläpä vielä nekin, jotka uskon kautta ovat käsittäneet lohdutuksen Kristuksen armosta, saavat alati kilvoitella tällaisessa ahdistuksessa ja peljästyksessä. Sillä hyvyys ja armo on aivan liian suuri ja ylönääräinen, ja toisaalta taas sydämemme liian ahdas ja heikko saattaakseen omaa mahdottomuutensa tuntiessaan ja nähdessään omistaa ja käsittää

noin suurta hyvyyttä ja laupeutta, jota se pikemmin pelkää. Sen vuoksi osoittaakin Jumala meille sellaisen armon, että verhoo ja peittää sen yksinkertaisiin sanoihin ja suureen heikkouteen.

Mutta meidän luonnollamme on se häjy paha tapa, että kun Kristus tulee sen luokse armollaan ja lohdutuksellaan, se silloin pelkää ja pakenee omaa Vapahtajaansa, jonka perässä sen kuitenkin pitäisi syystä juosta alastonna ja avojaloin aivan maailman ääriin asti. Silloin se vikuroi ja kiemurteleiksen, hakee omia töitään ja tahtoisi halusta olla ensin kylliksi puhdas ja ansiokas sekä itse ansaita Jumalan ja Kristuksen armon. Sitenhän P. Pietarikin luulee rauhan löytävänsä ja syntiä pakoon pääsevänsä, että juoksee pois Kristuksesta ja tahtoo ensin itsessään löytää jotain arvokasta, jonka turvin voisi lähestyä häntä, mutta täten vaipuu hän kuitenkin yhä syvemmälle pelkoon ja epätoivoon, kunnes Kristus jälleen hänen siitä sanallaan nostaa.

Tuo kaikki sentään tapahtuu aivan pakostakin siinä missä ainoastaan lain oppi ja käsitys on vallitsemassa eikä Kristusta vielä täydellisesti tunneta hänen evankeliuminsa valossa. Onhan lain tuntemus luonnostaankin kirjoitettu ja istutettu kaikkiin ihmissydämiin, kuten P. Paavali Room. 2: 15 sanoo; se opettaa meille, mitä meidän pitää tekemän, ja syyttää meitä tottelemattomuudesta. Tätä tekee se monella tavalla, ei ainoastaan rangaisuksen ja Jumalan vihan kauhistuttavilla osoituksilla ja tuntemisilla, vaan kaikellisilla Jumalan lahjoilla ja töillä, jotka ihminen näkee ja kuulee ja jotka ilmoittavat hänelle hänen syntinsä ja Jumalan vihan, koska hän niitä on väärin käyttänyt ylönkatsoen Jumalaa ja ollen tottelematon häntä kohtaan. Hänen täytyy nimittäin itse tästä ymmärtää, että kaikki, jotka ovat kiittämättömiä Jumalata kohtaan hänen

antimistaan ja lahjoistaan, ovat ansainneet hänen vihansa ja kadotuksen.

Näin ovat siis kaikki Jumalan hyvät työt pelkkiä tuollaisia eläviä parannuksen saarnoja, jotka, jos ne sydämeen sattuvat saattavat ihmisen tuntemaan syntinsä ja niinmuodoin hänessä pelkoa synnyttävät, kuten P. Paavalikin Room. 2: 4 sanoo katumattomille, paatuneille ulkokullatuille: **Katsotkos ylön hänen hyvytensä, kärsiväisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkauten, ettes tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen.**

On siis jonnin joutavata, mitä lainkieltäjämme tästä esimerkistä ilvehtivät, ettei pitäisi lailla vaan evankeliumilla eli, kuten he sanovat, muistuttamalla väkivaltaista menettelystä Jumalan Poikaa kohtaan, saarnata ja terottaa parannusta. He vääntävät väärään järjestykseen nuo kaksi asiaa, armon ja vihan ilmestymisen, aivan kuin pitäisi ensin saarnataman armoa ja lohdutusta ja vasta sitten vihalla peljätettämän. Tämä on pelkkää sokeutta ja sellaisten miesten hulluja väitteitä, jotka eivät ymmärrä, mikä on viha tai armo, parannus tai omantunnon lohdutus.

Lain saarnaa on kaikki, mikä saarnaa meille synneistämme ja Jumalan vihasta, tapahtukoon se kuinka ja milloin tahansa. Toisaalta on taas evankeliumin saarnaa se, joka ei muuta osoita ja anna kuin armoa ja anteeksi saamista Kristuksessa. Kyllähän on totta ja oikein, että apostolit ja evankeliumin saarnaajat, kuten Kristus itsekin on tehnyt, vahvistavat lain saarnan ja sillä alkavat niissä, jotka eivät vielä tunne syntejensä eivätkä pelkää Jumalan vihaa, kuten hän Joh. 16: 8 sanoo: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden.** Mutta mikäähän on vakavampi, kauhistavampi osoitus ja saarna Jumalan vihasta synnin tähden, kuin hänen Poikansa Kristuksen kärsiminen ja kuolema.

Niin kauvan kuitenkin kuin tämä kaikki saarnaa Jumalan vihaa ja peljättää ihmistä, niin ei se ole vielä evankeliumin eikä Kristuksen oma saarna, vaan Mooseksen ja lain saarna katumattomille syntisille, sillä eihän evankeliumia ja Kristusta ole määrätty eikä annettu peljättämään ja tuomitsemaan, vaan peljästyneille ja hätäntyneille lohdutukseksi ja rohkaisemiseksi. Kuitenkin seuraa siitä, että ihmisen, jonka sydämeen Kristuksen kärsiminen on oikean vaikutuksensa tehnyt, täytyy siinä nähdä ja tuntea Jumalan ääretön viha synnin tähden ja kauhistua siitä, niin että maailma käypi hänelle liian ahtaaksi. Näin pyhä Bernhardikin todistaa itselleen käyneen, kun hän Kristuksen kärsimisen oli oikein selville saanut, ja sanoo: Ah, minä luulin olevani turvassa enkä tiennyt mitään siitä tuomiosta ja vihasta, joka oli päälleni julistettu, kunnes näin, että Jumalan ainoan Pojan täytyi puolestani siihen astua.

Onhan tämä kuva niin kauhea, ettei kadotetuillekaan helvetissä mikään tuota sen suurempaa vaivaa eikä Jumalan vihan ja kadotuksen tuntemista kuin tämä Jumalan Pojan kuoleman katseleminen, jonka he ovat jättäneet hyväksensä käyttämättä. Samoin Juudas pettäjäkin, joka ei tahtonut kuunnella Herran Kristuksen ystävällistä kehoitusta ja varoitusta eikä ajatella, mitä hän oli aikeessa hänelle tehdä, tämä näky kuitenkin lopuksi niin kauhistutti, että saarnasi itse itselleen lakia ja kadotusta sanoen: **Minä pahasti tein, että minä petin viattoman veren**, Matt. 27: 4.

näin saarnaa tässäkin P. Pietari itselleen lakia synneistään ja Jumalan vihasta juuri tämän Kristuksen hyväntyön tähden, sillä hän ei voi nähdä siinä mitään muuta kuin vihaa ja peljätystä tuntiessaan itseänsä kelvottomaksi Jumalan edessä; eikä hänellä sydämessään vielä ole mitään muuta kuin lain ymmärrys, joka näyttää, että Jumala syntiä vihaa ja tah-

too sitä rangaista. Kristuksen armosta taas, joka evankeliumissa kaikille syntisille ilmaiseksi lahjoitetaan, hän ei vielä tiedä mitään, eikä hän olisi siihen päässykään, vaan olisi hänen peljästyksessään täytynyt toivottomuuteen vaipua, ellei Kristus olisi hänelle toista saarnaa pitänyt sillä lohduttaaksensa ja rokaistaksensa häntä. Tätä oppia ja ymmärrystä ei nimittäin ihminen itsestään voi saada, ellei Pyhä Henki sitä ilmoita hänelle evankeliumin sanalla.

Ei siis ole ollenkaan paikallaan, mitä ymmärtämättömät henget väittävät, ettei muka pitäisi lakia saarnattaman Uudessa Testamentissa, vaan että vasta sitten evankeliumin kautta peljätettäisiin ihmisiä Jumalan vihalla, kun sitä ennen on armoa julistettu. Evankeliumi ei totisesti saarnaa mitään vihaa eikä pyydä pelkoa ja tuskaa herättää, vaan sen tarkoitus on ainoastaan lohduttaa omiatuntoja. Tämä on Raamatun jokapaikassa osoittama ja käyttämä järjestys, että synti täytyy tuntea ennen anteeksisaamisen lohdutusta ja Jumalan vihan pelkäämisen herätä lain saarnan eli tunnon kautta, sillä näin ajetaan ihminen armoa huoikailemaan ja tehdään soveliaaksi evankeliumin lohdutusta vastaanottamaan. Sen vuoksi täytyy niitä, jotka vielä eivät tunne mitään Jumalan vihan pelkoa ja vaeltavat suruttomina, kovina ja murtumattomina, mitä ankarimmin kehoittaa ja pakottaa parannukseen uhkauksilla ja peljätyksillä, se on: heille ei pidä saarnata mitään evankeliumia vaan pelkkää lakia ja Moosesta.

Missä taas toisaalta on sellaisia sydämiä, joissa laki on tehnyt tehtävänsä, niin että he synteinsä tunnosta ovat peljästyneet, häntäntyneet ja neuvottomiksi käyneet, niille ei enään saa mitään lakia saarnata vaan pelkkää evankeliumia ja lohdutusta puhua. Sehän juuri onkin Kristuksen varsinainen virka, sitä varten hän on tullut, sitä varten on hän käskenyt

saarnaamaan evankeliumia kaikille köyhille syntisille ja sitä varten on hän käskenyt sitä uskomaan, että hän poistaa ja lakkauttaa kaikki lain kanteet, peljätykset ja uhkaukset antaen sijaan sulaa lohdutusta, niinkuin evankeliumi kaikin paikoin osoittaa ja Luukas 4: 18 sanoo Jes. 61: 1 mukaan: **Herran Henki on minun päälläni; sentähden on hän minun voidellut ja lähettänyt minun saarnaamaan köyhille hyvää sanomata.** Olen sen vuoksi usein sanonut, ettei saa antaa Mooseksen hallita sellaisissa omissatunnoissa, joita kiusaukset ja Jumalan vihan pelko ahdistaa, vaan osoittakoot he Mooseksen kaikkine lakeineen pois luotaan älköönkä häntä kuulko.

Tämän ohessa on kuitenkin tiedettävä, että alin opetusta on sentään kristittyjenkin keskuudessa vireillä pidettävä, sillä koska kristittyjen laita vielä niin on, että vielä lihassa ja veressä elävät, joten heissä siis synnillisiä himoja liikkuu ja sen vuoksi välttämättömästi tarvitsevat jokapäiväistä parannusta, niin on tällainen saarna ja varoitus vielä heihinkin nähden paikallaan, etteivät syntinsä anteeksi saatuaan jälleen suruttomiksi rupeaisi eivätkä antaisi tilaa lihalle henkeä vastaan, Gal. 5: 13.

Samoin käypi tässä myöskin P. Pietarille, jolla ei pelvossaan ole vielä mitään ilmoitusta eli tietoa armosta ja syntein anteeksi saamisesta, vaan vihan ilmoitus vaikuttaa hänessä ajaen häntä Kristustakin pakenemaan, jota hän tietysti ei tekisi, jos oikein tuntisi hänet. Mutta tässäkin työssä on Kristus hänellä apuna tahtoen tehdä hänestä oikean kristityn ja antaa hänen kokea, mikä omantunnon oikea lohdutus on, jolla lain peljätys voitetaan, ja joka voi ihmisen kohottaa synninhädästä armon ja autuuteen, kuolemasta elämään, helvetistä taivaaseen. Sen vuoksi hänen täytyykin ensin saada oikein maistaa lain voimaa, jota ei Kristus hänen sydämessään herätä eikä

vaikuta, vaan Mooses kymmenillä käskyillään.

Tässä nyt näet, kuinka varsin ystävällisesti Kristus lohduttaa tuollaista peljästyntä sydäntä sanoen: **Älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.** Tämöinen on Vapahtajamme oikea hellä ääni, kaikille niille, jotka syntinsä tähden ovat peljästyneet ja säikähtyneet. Tämöisiä hän ei enään tahdo pelkoon ja vapistukseen heittää, vaan ottaa päinvastoin heiltä pois kaiken lain peljätyn ja neuvoo, etteivät synteinsä tähden häntä pakenisi vaan paremmin juoksisivat hänen tykönsä ja oppisivat tuntemaan hänet siksi rakkaaksi Vapahtajaksi, joka juuri sitä varten on tullut, ei että hän vaivaisia syntisiä luotaan karkoittaisi, vaan houkuttelisi heitä puoleensa ja tekisi heidät lohdutuksellaan ja avullaan rikkaiksi ja autuaiksi, kuten hän Luukk. 19: 10 sanoo: **Ihmisen poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä kuin kadonnut oli,** ja Paavali 1 Tim. 1: 15: **Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen.**

Mutta hän ei ainoastaan anna köyhälle, peljästyneelle Pietarille lohdutusta tuolla ystävällisellä sanallaan, jolla julistaa hänelle armon ja synninpäästön, vaan hän jatkaa vahvistaen sellaista lohdutusta sillä suurella lupauksella, että tahtoo antaa ja tehdä hänelle vielä enempää ja suurempaa, kuin mitä hän tähän saakka oli häneltä saanut, että hän sen kautta huomaisi ja oppisi tuntemaan hänen sydämensä mieltä ja rakkautta häntä kohtaan. **Tästedes,** sanoo hän, **saat sinä ihmisiä.** Olihan siinä runsasta lohdutusta ja armoitusta Pietarille, ettei hänen tarvinnut kelvottomuutensa ja synteinsä tähden peljästyä, sillä hänen ei ainoastaan pitänyt saada syntejensä anteeksi vaan myöskin tietämän, että Jumala aikoi suurempiakin asioita hänen kauttansa toimittaa,

niin että hänestä piti oleman lohdutusta ja apua muillekin.

Hänen sanojensa tarkoitus on: Sinun äskeinen kalansaaliisi on aivan vähäpätöistä ja mitätöntä; sinusta pitää tulla tästä lähtein valan toisellainen kalastaja, toisessa meressä ja toisella verkolla ja veneellä, sillä minä tahdon määrätä sinun tehtäväksesi ihmisten kalastamisen, se on: sielujen saattamisen koko maailmassa perkeleen vallasta Jumalan valtakuntaan. Vasta silloin on sinusta tuleva sellainen hyödyllinen mies, joka voit kaikkia ihmisiä auttaa, niinkuin sinua on autettu.

Tuntekaamme nyt siis ja oikein käsittäkäämme tässäkin evankeliumista Kristus ja hänen lohdutuksensa voima, jotta voisimme sillä sekä itseämme että toisia lohduttaa. Häntäntyneitä ja peljästyneitä omiatuntoja tulee opettaa ja muistuttaa, etteivät millään muotoa juoksisi ja pakenisi pois Kristuksesta, vaan paljoa pikemmin kiiruhtaisivat hänen luokseen ja odottaisivat hänen lohdutustaan, sillä sellainen pakeneminen ja pelko ei ole mitään muuta, kuin että ajat luotasi pois oman pelastuksesi ja autuutesi. Eihän hän ole lähestynyt peljättääkseen sinua vaan ottaakseen sinulta pois synnin ja hädän, eikä hän myöskään tule luoksesi ja kulje perässäsi karkoittaaksensa sinua pois, vaan houkutelakseen sinua ystävällisesti luokseen.

Sinä et siis saa tehdä hänelle sitä häpeätä, että hänet luotasi työnnät tai käännät hänen tuomansa lohdutuksen itsellesi peljätykseksi ja epäilykseksi, vaan sen sijaan tulee sinun kaikella uskalluksella rientää hänen luoksesa, jolloin heti saat kuulla tuon lohdullisen ja iloisen sanan: **Älä pelkää**, jolla hän rohkaisee kaikkia murheellisia omiatuntoja, julistaa päästön kaikista synneistä ja ottaa pois kaiken pelvon. Vieläpä tahtoo hän sinun paljoa runsamminkin armoittaa, niin että sinusta tulisi hänen valtakunnassaan pyhä, autuas ja hyö-

dyllinen ihminen, joka toisiakin ihmisiä voisi lohduttaa ja hänen luokseen johdattaa, jotka hekin, niinkuin sinäkin, peljästyneinä kaipaavat armoa ja lohdutusta.

Näetpä siis, kuinka ihminen pääsee hengellisestä köyhyydestä ja hädestä, se on: saa synnit anteeksi ja omantunnon rauhan tämän Kristuksen sanan kautta, lisäksi vielä armon ja hengellisten lahjain kasvannon ilman mitään ansiollisuuttaan ja mahdollisuuttaan sulasta Kristuksen armosta. Samoin saivat he luonnollisen ihmeen kautta kalansaaliin, joka ei heille tullut heidän työnsä vuoksi, vaan annettiin heille silloin vasta, kun sitä ennen olivat huomanneet työnsä ja vaivansa hukkaan menneen ja jo ilivat aivan toivottomiksi käyneet. Mutta samoin kuin hän äsken ei tahtonut työtä kieltää, vaan käski heidän viemään verkkonsa syvälle ja heittämään apajalle, samoin ei hän tässäkään tahdo töitä kieltää vaikkei Pietari tosin niiden kautta armoa ja syntein anteeksi antamusta ansainnut. Mutta jos kohta hän ei sitä töittensä kautta ansainnut, vaan se hänelle ilmaiseksi lahjoitettiin, ei Kristus kuitenkaan tahdo jättää häntä työttömäksi ja toimeettomaksi. Nytpä vasta hän antaakin hänelle viraksi ja työksi saattaa toisiakin ihmisiä samaan tilaan ja antaa hänelle asettaen hänet virkaan sen lohdutuksen, että oli antava hänelle voimaa ja siunausta siihen, sillä, sanoo hän: minä teen sinusta ihmisten kalastajan. Näin opetetaan oikein sekä uskoa että töitä; usko ei ansaitse mitään töillensä, ja kuitenkin tekee se säädysään ja virassaan kaikenlaisia töitä Jumalan sanan ja käskyn jälkeen.

Tämän P. Pietarin kalansaaliin merkityksen on Kristus itse selittänyt näillä sanoilla: **tästedes sinä saat ihmisiä**, joten siis siinä on kuvattu seurakunnan hengellistä hallitusta eli saarnavirkkaa. Meri eli vesi on maailma, kalat ovat ihmiset, kädet ja verkko, joilla kaloja saadaan, on ulkonainen saarnavirka. Samoin

kuin verkko heitetään veteen, samoin tunkeutuu saarna kansan keskuuteen. Mutta tämä saarnavirka on kahdenlainen. Toisella tahdotaan ihmisiä voittaa ilman Kristusta; se on lain saarna, joka vaatii ainoastaan töitämme ja tekee joko röyhkeitä pyhiä, jotka tahtovat rajoittamattomasti vedessä vapaina mielin määrin kuljeskella pääsemättä kuitenkaan perille, tai joko ainoastaan peljättää ja karkoittaa jo muutenkin heikkoja ja arkoja omiatuntoja.

Sen vuoksi on koko yön (lain) työ ja vai-va turhaa ja hukkaan mennyttä, kunnes Kristus tulee paikalle toisella saarnaviralla tuoden mukanaan päivän ja lohdullisen, iloisen evankeliumin ilmoituksen, joka valaisee sydämet Jumalan armon tuntemisella. Hän sitten käskää heittämään verkot ja vetämään apajaa. Jos näin tehdään hänen sanansa ja käskynsä mukaan, niin saadaan suuret, runsaat hedelmät, sillä sydämet tulevat nyt vapaaehtoisesti ja halusta Kristuksen uskon kuuliaisuuteen, vieläpä itsestään tunkeilevatkin siihen pannen alttiiksi ruumiin ja hengen, niinkuin Kristus Matt. 11: 12 sanoo: **Hamasta Johannes Kastajan päivistä niin tähän asti, kärsii taivaan valtakunta väkivaltaa, ja väkevät revivät sen heillensä.**

Tämä kalansaalus on niin runsas, ettei yksi vene, joka tähän asti on ollut Juudan kansan seurakunta, voi kaikkia vastaanottaa ja kantaa, vaan siihen täytyy muitakin veneitä huutaa paikalle, se on: seurakunnallisia yhteyksiä pakanakansoista, jommoisia apostolit ovat perustaneet ja levittäneet. Näin siis täytetään molemmat veneet samalla kalansaaliilla, se on: samalla saarnalla, samalla uskolla ja samalla tunnustuksella.

Tästä runsaudesta alkaa verkko revetä, niin ette muutamat putoavat pois. Nämä ovat

niitä, jotka eivät rehellisesti evankeliumissa pysy, vaan itse heittäytyvät siitä pois, kuljeskelevat mieluummin vapaassa, pauhaavassa vedessä, kuin alistuvat Kristuksen alle. Semmoisia varsinkin juutalaisten keskuudessa oli paljo, jotka eivät olleet evankeliumille kuuliaisista, vaan vastustivat sitä. Sittemmin ovat sellaisia kaikki, jotka omia lahkojaan ja uskontokuntiaan perustelevat ja joiden ei tulekaan eivätkä he saatakaan pysyä kirkon yhteydessä ja Jumalan kansan oikeassa joukossa, vaan pitää heidän itse saattaman oman kelvottomuutensa julki, kuten P. Paavali 1 Kor. 11: 19 sanoo: **Teidän seassanne pitää myös eriseuraturat oleman, että ne, jotka koetellut ovat, teidän seassanne ilmoitettaisiin.** Sentähden täytyy näiden karista pois, kun verkosta kootaan yhteen toiset, jotka pannaan kumpaankin venheeseen ja siten pidetään heitä kirkon ja Kristuksen seurakunnan yhteydessä, etteivät enää pääse karisemaan pois. Muutoin olisivat hekin siinä vaarassa, että heidänkin lopulta toisten lahkokuntain viettelemänä yhdessä näiden kanssa täytyisi pudota pois.

Vaikka saarnaviran täytyy verkon tavalla kärsiä, se on: laskeutua veteen ja kastua, maailman kaikenlaisista kiusauksista ja vainoista, niin että sekin repee eikä voi kaikkia hyödyttää eikä kaikissa hedelmätä tuottaa, niin saa se kuitenkin aikaan runsaan voiman ja hedelmän niissä, jotka pysyvät ja säilyvät. Tämä on meidän lohdutuksemme nähdessämme, ettemme voi hurskaiksi saada kaikkia ihmisiä, joille saarnaamme, sekä ettemme voi virkaamme vainotta toimittaa. Niin, monet niistäkin, jotka luulemme varmaan verkossa olevan, varisevat pois, mutta sittenkin on Kristus virkamme kautta omansa siihen saattava ja siinä varjeleva.